

Warren Trinásty

A

ŠEPKAJÚCI LES

NAPÍŠALA

TANIA DEL RIO

ILUSTROVAL

WILL STAEHLE

Warren Trinásty a šepkajúci les

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Will Staehle; Tania del Rio

Warren Trinásty a šepkajúci les – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Warrena Trinásteho *vytvoril* Will Staehle.

Warren Trinásty

A
ŠEPKAJÚCI LES

Napísala
TANIA DEL RIO

Ilustroval a navrhol
WILL STAEHLE

Albatros

Copyright © 2017 by Will Staehle & Tania del Rio.
Designed by Will Staehle.
Illustrations by Will Staehle.
Translation © Marián Gazdík, 2017
Engravings collected by Unusual Corporation and Shutterstock.com
Warren the 13th is © and a trademark of Unusual Corporation.
All rights reserved.
First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.
This Book was negotiated through Josef Kolar, Foreign Rights Sales.

Z anglického originálu *Warren the 13th and the Whispering Woods*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quirk Books, Philadelphia, 2017, preložil Marián Gazdík

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2017 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 581

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Petra Mejstříková

Sadzba AMOS Typografické studio, spol. s r. o.

1. vydanie

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0210-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0259-1 (1. zverejnenie, 2017)

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

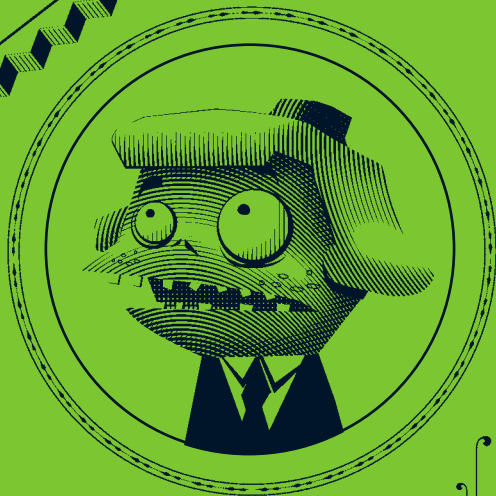
eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2017. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

venované Hanh a Sebastianovi

OBSAH

UŽÍVAJTE SI JAZDU

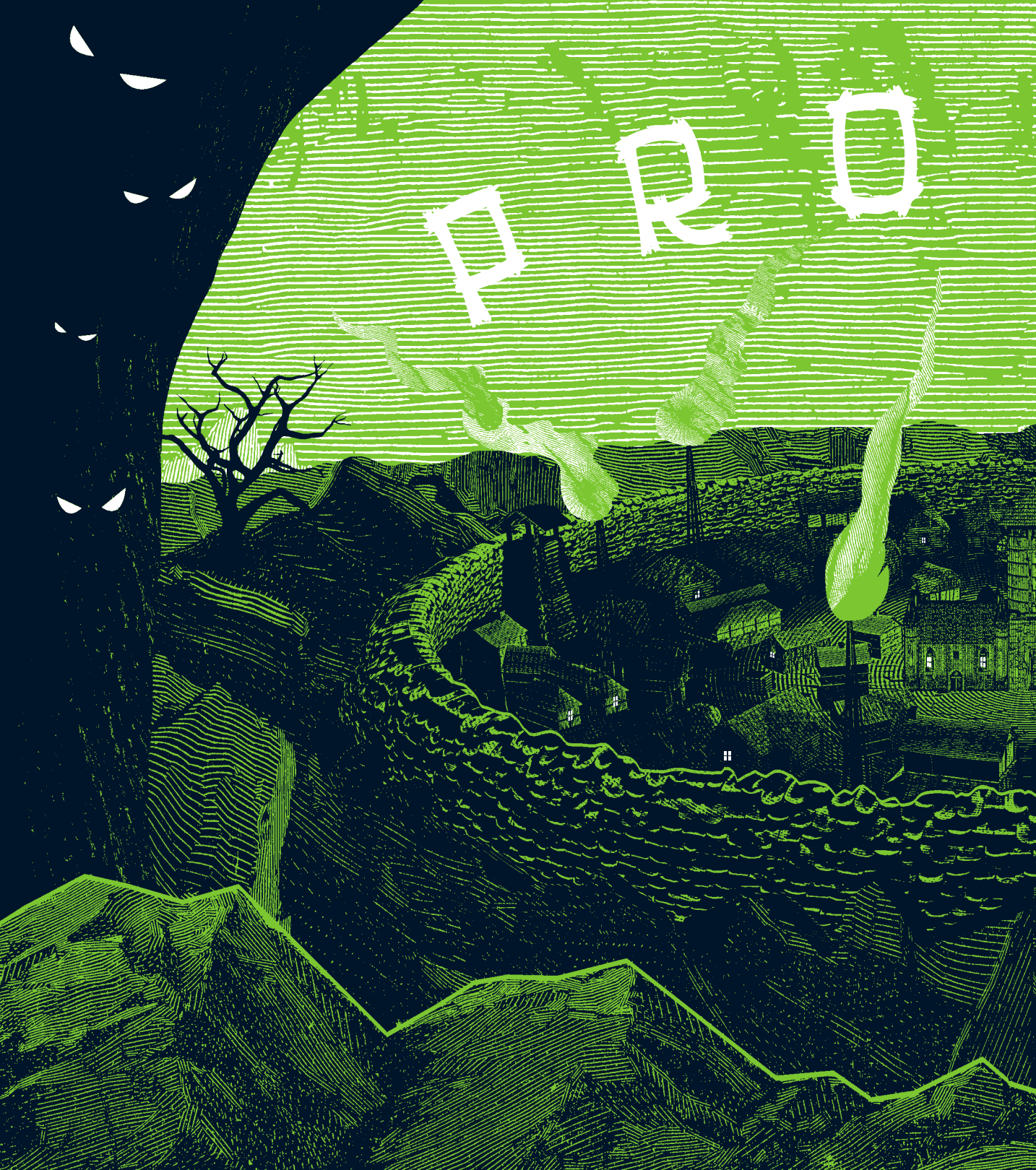
PRESNE TADIALTO

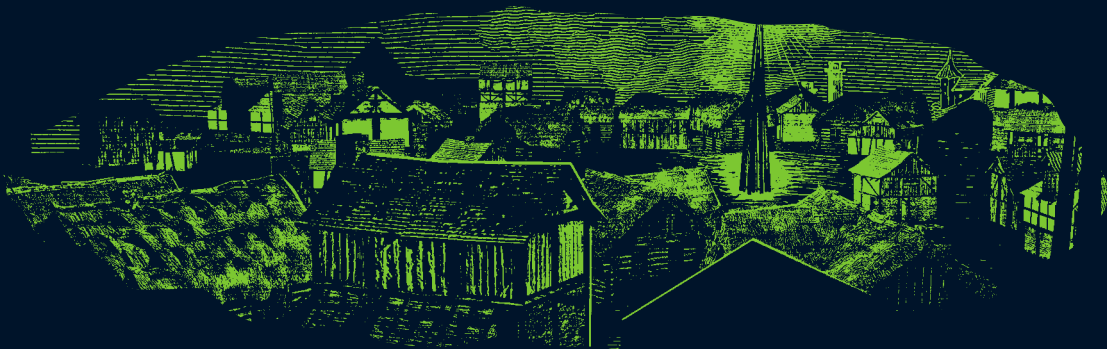
K A P I T O L Y

Prológ	08
I. V ktorej Warren zakopne	16
II. V ktorej sa Warren zastaví v jame.	36
III. V ktorej Worrin navštívi Hotel Warren.	48
IV. V ktorej Warren uzavrie dohodu	58
V. V ktorej zajmú väzňa.	66
VI. V ktorej Warren vojde do Zlolesa.	76
VII. V ktorej Warren chytí stop.	92
VIII. V ktorej Petula zistí pravdu	104
IX. V ktorej má Warren pocit, že klesá	114
X. V ktorej Petulu obklúčia.	124
XI. V ktorej Warrena /takmer/ zožerú.	132
XII. V ktorej Warren podnikne nebezpečný prechod.	138
XIII. V ktorej Petula stretne nebezpečnú strigu	152
XIV. V ktorej Warren rozlúšti kód.	160
XV. V ktorej sa znovu stretnú priatelia	168
XVI. V ktorej Warren bojuje s Worrinom	180
XVII. V ktorej Petula vojde do Čierneho krátera	190
XVIII. V ktorej sa začína boj	198
XIX. V ktorej sa odhalí posledné tajomstvo.	208
XX. V ktorej kráľovná čelí sama sebe.	220

PRRO

Iboko v Zlolese sa nachádzal takmer dvojkilometrový kráter známy ako Čierny kráter, ktorý bol domovom tých najhorších ježibáb vo Fauntleroy. Vo vnútri krátera stálo mnoho maličkých špinavých chatrčí z hliny a konárov. Boli tam napájadlá s kalnou vodou pre zvieratá a záhradky, v ktorých rástli jedovaté byliny, a to všetko halili do svojich tieňov vysoké skalnaté steny hornatého kotla.

Uprostred Čierneho krátera sa týčil obrovský palác postavený z tisícov pradávnych kostí, všetky boli skrútené a spletené dohromady temnou mágiou. A práve tu Kalvina, kráľovná stríg, odpočívala na čalúnenom ležadle a hľadela na svoj obraz v ručnom zrkadielku.

Kalvina bola veľmi márnomyseľná. Bola presvedčená, že je najkrajšia bosorka, aká

kedy žila, a ona veru žila veľmi, preveľmi dlho. Kalvina posielala vzdušné bozky svojmu odrazu v zrkadle cez plné našpúlené pery.

Neďaleko sedelo päť čarodejníc z kráľovninho sabatu čarodejníc. Štyri boli zaujaté štúdiom kníh kúziel, odvarov alebo elixírov. Piata pletla ponožky. Obďaleč stáli dvaja sluhovia štavožrúti. Vysoké huňaté stvorenia sa bezmocne prizerali zo svojho miesta a škvŕkalo im v bruchu. Štavožrúti si neužili slušné jedlo už pekných pár mesiacov.

„Vaša kráľovská Temnosť!“ oznámil hlas od dverí. „Prišli ranné noviny.“

Do komnaty vošla učnica a v rukách držala zrolované noviny. Tie čerstvo voňali od tlače. Kalvina neochotne odtrhla oči od zrkadla a vytrhla mladému dievčaťu noviny z rúk. Prižmúrila oči a začala čítať:

Fannileroy Times
PRVÝ STRANÝ

KRÁČAĽ S HOTELOM WARREN
MOJA NAVŠTEVA V PRVOM RESTORÁČNOM HOTELI NA SVETE

RESTORÁČNY PRÍVABÍ

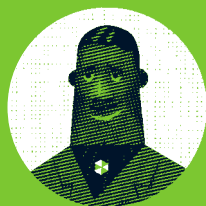
Fauntleroy Times

RANNÉ VYDANIE

KRÁČAŤ S HOTELOM WARREN

MOJA NÁVŠTEVA V PRVOM CESTUJÚCOM HOTELI NA SVETE

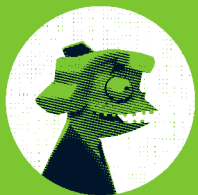
Recenzia od Henryho J. Vanderbellyho, kritika hotelov a reštaurácií

[Z PIATICH HVIEZDIČIEK]

NEOBYČAJNÝ POHĽAD!

Od svojho úplne prvého výletu minulej jesene možno Hotel Warren stále vidieť škriať sa po krajine Fauntleroy ako obrovský hmyz. Avšak len málo ľudí vie, že toto prvo-triedne zariadenie riadi dvanásťročná sirota s menom Warren Trinásty!

WARREN TRINÁSTY!

Riaditeľ

Napriek svojmu mladistvému veku a dosť čudnému a odstrašujúcemu výzoru je Warren bystrý a usilovný chalan, ktorý pochádza z mnohých generácií hotelierov a obetoval svoj život riadeniu tohto nanajvýš neobyčajného hotela.

STRÝKO RUPERT

Klaun

Predchádzajúci riaditeľ, Warrenov strýko Rupert, zahanbujúco zanedbával svoje po-

vinnosti. Našťastie mladý Warren revitalizoval rodinný podnik s pomocou schopného personálu, medzi ktorými je najpozoruhodnejší šéfkuchár Bunion, ktorý podáva tri lahodné jedlá denne. Zvláštnu chválu treba priznať jeho presláveným „pudingovým koláčikom“ – predstavte si teplý jemný kakao-vý puding obalený v chrumkavej čokoládovej škrupinke koláčika. Absolútne lahodné!

ŠÉFKUCHÁR BUNION

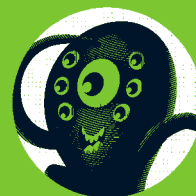
Šéf kuchyne

Vo Warrenovej posádke je tiež bytosť, akú som ešte nikdy nevidel. Poznajú ho pod prezývkou „Skico“ a pripomína obrovského hlavonožca s mnohými očami a ôsmimi chápdlami. Vystrašilo ma, keď som ho po prvý raz videl [pracuje v kuchyni, asistuje šéfkuchárovi s jedlom], ale čoskoro som zistil, že

„SKICO“

Záhada

je to očarujúci spoločník nadaný inteligenciou dobre vycvičeného psa.

V knižnici kraľuje postarší pán Friggs, ďalší dlhodobý obyvateľ hotela. Ponúka pravidelné týždenné diskusie o knihách a zadarmo vyučovacie hodiny pre všetkých mladých ľudí na palube. Je múdry, sčítaný a bývalý dobrodruh. Podelil sa so mnou o fascinujúci príbeh o bojujúcich pirátoch na ostrove Barrakas! Momentálne je tak trochu pustovník a len zriedkavo ho človek vidí mimo knižnice, kde slúži ako hlavný navigátor a kartograf hotela. Každý týždeň si perfektne plní povinnosti, vytýči nový itinerár a vyberie rôzne „cieľové destinácie“, ktoré hotel navštívi na svojom pochode krajinou.

PÁN FRIGGS

Knihovník a učiteľ

A potom je tu ten najzáhadnejší zamestnanec. Volá sa Beatrice a slúži ako šéfka ochranky, hoci ju často možno vidieť, ako zabáva hostí vo vyhliadkovom salóne hrou

na husliach. Bolo by ľahké pomýliť si Beatrice s členom putovného cirkusu, lebo pokožku jej pokrývajú stovky vytetovaných ruží! Ale nech vás tieto lúbezné kvetiny neoklamú. Povedali mi, že je to legendárna lovkynia stríg známa ako „parfumérka“ a každá kvetina predstavuje jednu z mnohých zlých čarodejníc, ktoré zajala.

BEATRICE

Šéfka ochranky

Čo sa týka samotného hotela, niektorí hostia mali poznámky o temnej a dosť desivej atmosfére interiéru, plného kľukatých chodbičiek a strašidelných priechodov. Priznam sa, že som sa v nich neraz stratil. Ak ste citliví na hluk, ozvena hlučných krokov vás môže pri prvej návšteve rušiť.

Podľa môjho názoru sú to však len drobné nedostatky. Hotel Warren ponúka pozorné služobníctvo, nádherné výhľady, vyberanú kuchyňu a rôznorodú spoločnosť. Je to vskutku to najzázračnejšie miesto na zemi!

Noviny sa v chvejúcich sa Kalvininých rukách triasli.

BEATRICE
„BOJOVNÁ.“

zasyčala. „Konečne som ťa našla!“ Na Kalvininej tvári sa mihol šialený výraz a vstala. „Dávajte pozor, dievčatá! Ak nájdeme tento hotel, môžeme zajať Beatrice a pomstiť všetky naše sestry, ktoré celé tie roky väznili! Roztrieskame fľašky, do ktorých ich chytily, a oslobodíme ich!“

Ostatné ježibaby sa chichotali od radosti, až kým im nedoplo, že Beatrice je najobávanejšia parfumérka všetkých čias. Páčila sa im myšlienka, že ju budú mať v pazúroch, pokiaľ to chytnutie vykoná niekto iný.

„Vyves oznam o štedrej odmene po celom Zlolese!“ nariadila kráľovná. „Chcem Beatrice, jej fľašky a úžasný cestujúci hotel!“

„Hotel tiež?“ spýtala sa mladá učnica Kalviny.

„Samozrejme. Potrebujem nový palác!“ vyhlásila kráľovná. „Budova ako ten cestujúci-

ci hotel by bol ten najobávanejší palác v celej krajine! Mohla by som ním rozšliapať celé dediny! A ovládnuť celý svet!“

„Vaša najskvelejšia kráľovská Temnosť,“ povedala učnica a robila si brkom poznámky na pergamene, „a akú odmenu ponúkate?“

Kráľovná sa usmiala a zahľadela sa do zrkadielka.

ČOKOĽVEK
SI
SRDCE
ZARÁČI.

Sľub zaujal pozornosť každej čarodejnice prítomnej v komnate. Vymenili si nenásytné pohľady, a keď sa hrnuli von z dverí, v horlivej snahe byť prvé, ktoré si vyslúžia kráľovninu odmenu, popadali jedna na druhú.

KAPITOLA I.

V KTOREJ

**WARREN
ZAKOPNE**

Bolo horúce letné popoludnie a Hotel Warren sa vliekol po krajine na svojich mohutných kovových nohách. *BUCH! BUCH! BUCH!* jeho krokov bolo také hlasné, že ho bolo počuť na míle ďaleko, ale Warren Trinásty si to sotva všímal. Ohlušujúci zvuk sa mu zdal utešujúci a známy ako jemné tikanie stojacich hodín.

Warren si na hotelovej streche kľakol a kladivom a klincami opravoval rozbitú škridlu. Šesť havranov, ktoré žili v búde na streche, vytŕčalo hlavy z okienok. Krákali, aby dostali krmivo. Warren odložil kladivo a vybral si skicár z vrečka: vždy si nechával pár kúskov syra zastrčených medzi stránkami. Hodil ich havranom a tie začali pohodenné kúsky okamžite vyzobávať.

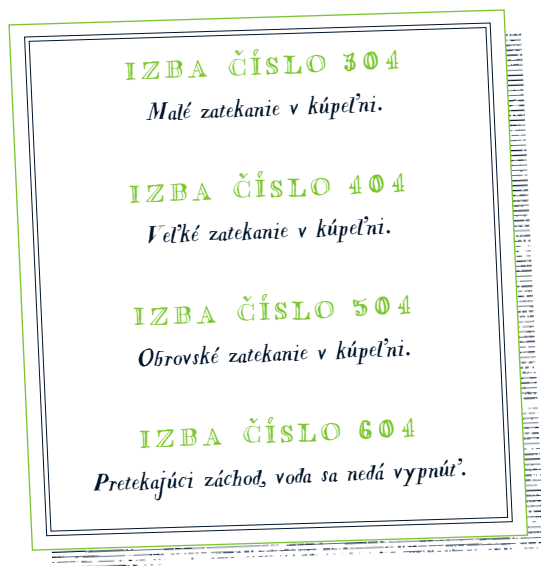
„Hej, podelte sa, podelte sa,“ hrešil ich Warren. „Je dosť pre všetky.“

Havrany boli lenivé a nešli by si samy hľadať krmivo, no Warrenovi to neprekážalo. Rád sa staral o každého jedného hosťa, ešte aj o tých operených.

Ako si tak vtáky zobali, Warren sa oprel o komín a listoval si v notese, obracal stránku za stránkou.

Notes bol plný kresieb uhlíkom: čarbanice priateľov a rodiny v hoteli, a aj portréty fantastických krajín, ktoré videl na potul-

kách. No Warren dnes nemal čas na skicovanie. Čakalo ho veľa iných problémov a tie si vyžadovali jeho pozornosť. Otočil notes na čistú stranu a začal si zapisovať zdlhávky zoznam, čo všetko treba urobiť, a to na základe telefonátov, ktoré dnes predpoludním na recepcii prijal:

Warren bol veľmi zaneprázdnený, a predsa sa nestážoval. Vlastne sa cítil ako najšťastnejší chlapec na zemi. Spravoval prvý – a jediný – cestujúci hotel, a ten bol taký populárny, že každá izba bola obsadená! A navyše, hotel vynášal toľko peňazí, že Warren konečne mohol vykonať niektoré nevyhnutné zlepšenia na zastaranej štruktúre. Dal nain-

štalovať vyhlídkovú miestnosť, lemovanú panoramatickými oknami pre hostí, aby si za jazdy vychutnali scenériu. Tiež pridal obrovské okno do kontrolnej kabíny, nech sa už pri navigácii v teréne nemusí spoliehať na drobný periskop.

To najväčšie zlepšenie bola skrytá funkcia, ktorú Warren objavil v kontrolnej miestnosti. Ukázalo sa, že jeden z jeho predkov, Warren Druhý, si nechal pár tromfov v rukáve, keď projektoval cestujúci hotel, vrátane špeciálnej vlastnosti autopilota. Táto možnosť zaistovala, že hotel bude poslušne pokračovať v ceste presne po súradniciach, ktoré vždy ráno Warren stanovil. Autopilot ušetril Warrena od celodenného riadenia. Namiesto toho sa mohol len tak túlať, zamiešať sa medzi hostí alebo vybehnúť na strechu opraviť zlomené škridly a písať si zoznamy úloh.

Warrenovu pozornosť náhle prerušil hluk prskajúceho motora a hlasné *TÚ! TÚ! TÚ!* Dopadol na kolená a ruky a zvalil sa na okraj strechy. Hlboko pod ním stál čudný automobil. Nebezpečne kľučkoval medzi mohutnými nohami hotela. Mal naddimenzované kolesá a bol pomaľovaný krikľavými farbami. Jeho nákladná skriňa bola preplnená debnami, taškami a džbánmi.

Naboku mal nápis zo zdobených písmen, ktoré oznamovali:

Auto neprestávalo trúbiť a prefrčalo popod ohromujúcimi nohami hotela. „Pozor!“ zrúkol *Warren*, aj keď si uvedomil, že jeho krik je zbytočný. Auto už predbehlo hotel a teraz odbočovalo z hlavnej cesty. Išlo po úzkej prašnej ceste, ktorá viedla priamo do Zlolesa. *Warren* ho sledoval, až kým nezmizlo, a premýšľal, prečo by niekto dobrovoľne vstúpil na také strašidelné miesto.

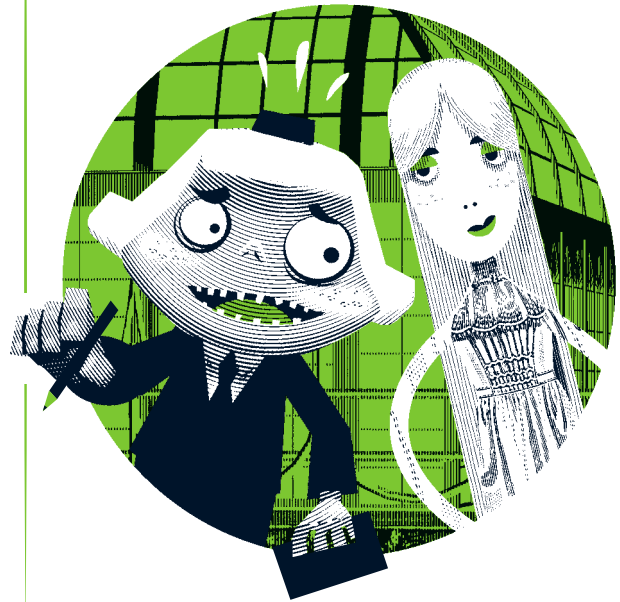
Za posledných pár mesiacov *Warren* prešiel hotelom mnohé nezvyčajné destinácie a jediné miesto, na ktoré, ako sa zaprisahal, nikdy nepôjde, bol Zloles. Bol to tienistý a podivný les, ktorý sa hemžil strigami a ostatnými ešte nebezpečjšími bytosťami. A keďže pre *Warrena* bola bezpečnosť hostí na prvom mieste, váhal dokonca, či cestovať v okruhu vyše sied-

mich kilometrov od Zlolesa. Otvoril si notes a dodal ďalšiu položku do svojho zoznamu úloh: preprogramovať autopilota, aby sa úplne vyhol tejto križovatke.

Sotva to dopísal, zrazu sa vedľa neho zachvel vzduch. Víriaci portál nadobudol tvar a vystúpila z neho jeho najlepšia priateľka *Petula*. Tvárila sa vážne. *Jazierko* so striebnistou tekutinou za ňou zmizlo.

„Práve volal hosť z izby číslo dvestoštyri a sťažoval sa,“ povedala. „Hovoril o zatekajúcom strope.“

Warren si vzdychol. „Niekedy si prajem, aby som sa vedel rozdvojiť,“ pripustil.

Odložil si notes a Petula mu pomohla na nohy. Keď Warren po prvý raz stretol Petulu, pomýlil si ju s duchom. Obliekala sa výhradne do bieleho a jej pokožka bola bledá, skoro až priesvitná. Neskôr však zistil, že toto je len jedna z jej mnohých podivuhodných črt spolu s jej schopnosťou vytvárať magické cesty na krátke vzdialenosti. Bola to mladá parfumérka v zácviku a od svojej matky Beatrice sa učila subtílnemu umeniu chytania bosoriek.

Petula sa mrkla nadol na Warrenov zoznam úloh. „Možno by si si mal najat údržbára,“ navrhla. „Aby si nemusel robiť všetko sám.“

Warren pokrútil hlavou. „Môj tatko vždy hovorieval, že dobrý manažér neseďí za pultom a nevyštekáva rozkazy. Dobrý manažér sa zapojí a pomôže s každou špinavou prácou.“ Zaškeril sa. „Aj keby to znamenalo vyčistiť zapchatý záchod.“

„Možno si berieš radu svojho otca až príliš k srdcu,“ dohovárala mu Petula.

„Možno, ale niekto tú prácu musí urobiť,“ odpovedal jej Warren.

Keď si Warren odložil skicár do vrecka, chcel sa postaviť, ale stratil rovnováhu a s hlasným žuchnutím spadol.

„Au,“ skríkol. Mal pocit, akoby sa mu strecha vyšmykla spod nôh.

Petula sa zľakla. „Čo to bolo?“ No skôr než mohol Warren odpovedať, hotel sa znovu prudko mykol dopredu, silnejšie a tentoraz Warren padol priamo na tvár. Uvedomil si, že ho hodilo vpred – vlastne celý hotel sa rútil vpred. Warren sa škriabal po klzkých škridlách, snažil sa niečoho zachytiť – hocičoho – ale prsty mal príliš krátke, aby niečo dosť silne zovrel. Zistil, že sa šmýka po bruchu a blíži sa k okraju strechy. A takisto aj Petula!

„Warren!“ skríkla.

Ako Warren naberal rýchlosť, prevrátil sa mu žalúdok. Okraj strechy bol blízko – ale tam, na konci škridiel, bol úzky plechový odkvap. Keby to len načasoval správne...

Warren pevne stisol oči a prudko vystrel ruku. Prsty sa mu dotkli kovu. Rázne ho schmatol a mocne sa ho držal.

Otvoril oči práve včas. Zbadal Petulu, ako sa rúti k nemu. Jej ruka minula odkvap len o chlp, ale na poslednú chvíľu sa jej podarilo schytiť Warrenov členok.

„Drž sa!“ skríkol. Petula jednou rukou zvierala jeho nohy a zem sa približovala. „Lebo...“

A nato budova s hlasným rachotom narazila na zem.

Hotel padol.

ŠMYK

„Si okej?“ zvolala Petula.

„Ja – myslím, že áno,“ odpovedal Warren. Okolo nich stúpali kúdoly prachu. Warrenove ramená sa začali chviť od námahy, ako sa pridržal odkvapu.

Na členku ho už nič neťažilo a naboku hotela sa zhmotnil portál – teda teraz navrchu. Petula zoskočila dole. Schmatla Warrena za obe zápästia a stiahla ho k sebe.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa.

„Zdá sa, že hotel zakopol,“ vysvetlila Petula. Vyzerala bledšia ako zvyčajne.

„Zakopol?“ čudoval sa Warren. „Ale to je nemožné!“ Za posledných šesť mesiacov hotel kráčal hore kopcami, prebrodil sa riečkami a prekračoval priepasti, a to všetko bez jediného zlého kroku. „Existuje sedem rôznych bezpečnostných prvkov, ktoré chránia hotel pred tým, aby spadol!“

„Nuž, všetkých sedem muselo zlyhať,

lebo hotel spadol rovno na tvár,“ vysvetlila Petula. „Vidíš?“ Ukázala na ich nohy.

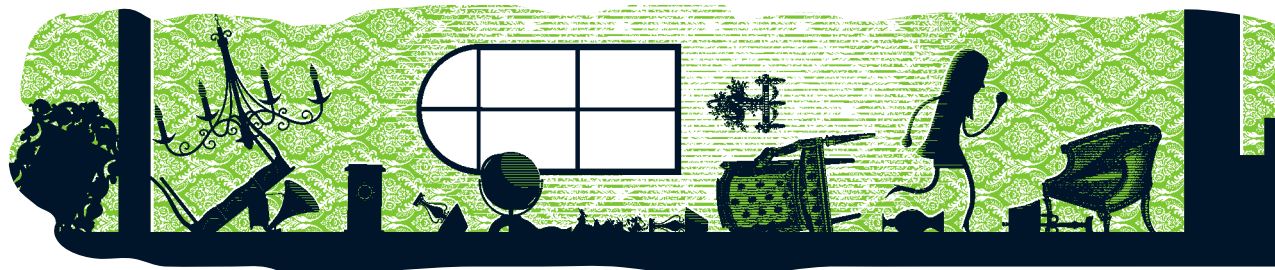
Warrenove nohy celkom určite namiesto strechy spočívali na sklenej tabuli – na okne! Dokonca dvaja nahnevaní hostia ležali skrčení na podlahe – vlastne na stene, ktorá bola teraz podlahou – nahnevane mávali pästami smerom k nemu.

„Radšej by sme sa mali vrátiť do kontrolnej kabíny,“ povedal Warren.

„Nechceš, aby som vytvorila portál?“ spýtala sa Petula.

„Nie, ďakujem.“ Normálne by sa portál hodil, keďže kontrolná kabína bola až v suteréne. Ale po tom, čo budova spadla a prevrátila sa nabok, Warren silno zacítil závrat. Nevládadal by vedľajšie účinky magického cestovania, od ktorých sa mu točievala hlava. „Poďme tou dlhšou cestou.“

Samozrejme, dlhšia cesta bola teraz mimoriadne dlhá, keďže hotel bol celý hore nohami. Warren opatrne podišiel k ok-

nu do spálne v podkroví, odtlačil ho nabok a skočil dnu cez otvor, akoby to bolo prepadlisko. Dopadol na stenu, ktorú vyzdobil náčrtmi a kresbami. Keď si uvedomil, že je na jednej zo svojich obľúbených ilustrácií, rýchlo odskackal preč.

Petula zliezla dole za ním a potom sa užasnutá rozhliadla. „Čudné.“

Bolo to čudné. Normálne sa Warren dostával do svojej spálne cez prepadlisko na podlahe, ale teraz bolo prepadlisko uprostred steny. Warren ho potiahol ako svetlák, vytiahol sa nahor a pretlačil sa hlavou napred na druhú stranu. Dlhá chodba mu bola povedomá, s dverami na strope a miniatúrnymi lustrami, ktoré viseli po oboch stranách prepadliska ako pár náušnic. Warren bol zmätený a chytil ho závrat, len keď sa na ne pozrel.

Zjavne nebol jediný. Za dverami v podlahe a dverami na strope počul Warren tlmené hlasy hostí. Neboli šťastní.

„Čo sa deje?“ zreval nahnevany muž.

„Len malá chybička,“ odvetil Warren.

„Ako sa odtiaľto dostaneme?“ skríkol nejaký ženský hlas.

„Ostaňte vo svojej izbe,“ poradila Petula. „O pár minút bude všetko opäť fičať ako predtým.“

Warren preglgol. Rozhodne dúfal, že je to pravda.

Nad nimi, medzi dverami v strope, bola medzera vedúca k veľkému schodisku, ktoré zostupovalo cez každé z ôsmich podlaží hotela. Za normálnych okolností mohol Warren sklúzuť po zábradlí až dole do vestibulu, ale gravitácia už nebola na jeho strane. Budú musieť nájsť iný spôsob.

„Môžeme ísť výtahom,“ utrúsila Petula.

„Ale ten nefunguje už celé roky,“ povedal Warren.

„Presne tak!“ odvetila Petula.

Warren si uvedomil, čo tým Petula myslela. Keď teraz ležal hotel na boku,

výtahová šachta bola najpriamejšia cesta z najvrchnejšieho poschodia na recepciu. Vydal sa na koniec chodby, opatrne poskakoval ponad dvere a svetlá na stene, ktoré teraz ležali pod nohami.

Dvere boli zavreté ako vždy a nápis na dverách oznamoval:

Warren napísal tie slová sám a dal si záležať na svojom rukopise. Obzvlášť bol hrdý na to, že to podpísal „Riad.“, lebo v týchto dňoch riadil hotel on. No teraz musel ísť ten nápis dole. Opatrne ho odstránil, potom si vyhrnul rukávy. „Budeme musieť tie dvere vypáčiť.“

Petula prikývla a spolu s Warrenom vopchali prsty do medzierky medzi dverami. S veľkým škripaním a praskaním sa tie dva ťažké panely oddelili, jeden sa odvalil dohora a druhý zmizol dole. Vo vnútri bola veľmi tmavá výtahová šachta.

„Ty prvá,“ povedal Warren v nádeji, že to bude znieť skôr zdvorilo, než vystrašene.

Petula išla popredu a rýchlo mu zmizla z očí.

„Fíha!“ ozvala sa. Warren sa škriabal za ňou. Výtahová šachta bola studená a páchla po vazelíne. Vybrali si smer nadol – ale-

bo, ako predpokladal Warren, cez šachtu – smerom k vestibulu. Cestu im sťažovalo potrubie, kladky, reťaze a laná, a jediné lúčy svetla prechádzali cez tenké škáry medzi dverami na každom poschodí. Prišli k posledným dverám. Warren spolu s Petulou násilím otvoril dvere a ocitol sa vo vestibule.

„Páni moji,“ zvolala Petula.

Warren si počúchal hlavu a vstal. „Páni moji“ bolo adekvátne. Vestibul Hotela Warren – prvé miesto, ktoré hostia videli pri príchode a posledné pri odchode – bol v absolútnom chaose. Kvety vo veľkých kvetináčoch sa prevrátili a všade sa vysypala zem. Závesy sa skĺzli z garníží a ležali pohodené v rohu miestnosti ako smutní zamatoví duchovia. Pult na recepcii sa prevrátil, papiere sa roztrúsili po celej dlážke. Z bočnej steny miestnosti, oproti šachovnicovým dlaždičkám, ktoré boli teraz stenou, trčal bezmocne obrovský luster.

„To bude upratovania,“ podotkla zhrozene Petula.

Warren si takmer vzdychol, ale zastavil sa. Nijaký skutočný manažér by nekomunikoval takto neprofesionálne. „Skontrolujme kuchyňu,“ navrhol. „Chcem si byť istý, že sú všetci v poriadku.“

Ak na recepcii vládol chaos, potom kuchyňa bola absolútna katastrofa. Každý kastról, panvica, kúsok riadu a ingrediencie, ktoré neboli pripevnené, popadali na stenu, na ktorej teraz Warren stál. Zo stropu kvapkali rozbité vajcia a riedka omáčka. Spočiatku nebolo možné šéfkuchára Buniona a jeho asistenta Skica nájsť. Ale len čo sa Warren vyšplhal do tejto miestnos-

ti – a Petula hneď po ňom – objavil jedno zo Skicových chápadiel, ako sa mrví pod spleťou riadu, jabĺk, zemiakov a zaváranín. Ako sa ukázalo, šéfkuchár Bunion ostal pochovaný pod horou múky.

„Žiadny strach, chlapče môj,“ zvolal šéfkuchár a oprašoval si biely prach zo zástery, hneď ako ho Warren vyhrabal. „Tento neporiadok upraceme o chvíľu.“

Skico slabo zapišťal, no nevyznelo to rovnako sebavedome.

„Ale choď,“ prehovárал ho Bunion. „Aj tak som chcel prerobiť kuchyňu!“

„Nuž, nech už budeš čokoľvek potrebovať, vrátim sa a pomôžem ti,“ sľúbil mu Warren. „Ale najskôr musím ísť do kontrolnej miestnosti, aby sme mohli hotel opäť postaviť na nohy.“

Ponáhľali sa cez pivnicu do tajného priechodu, ktorý viedol do kontrolnej miestnosti. Na konci chodby Warren sotva rozoznal dvere, ktoré ležali na zemi otvorené, asi od nárazu.

„To vyzerá zle,“ vyhlásila Petula.

A bolo to ešte horšie. Vo vnútri miestnosti vzduch praskal a syčal, akoby sa ozývala každá časť navigačných prístrojov. Z ovládacieho panela, ktorý teraz visel dole hlavou, pršali iskry. Medzi tlačidlami, páčkami a kľúčkami vírili kúdoly dymu. Svet-

lá cukríkových farieb, obyčajne živé a jasné, teraz len matne blikali.

„Ach nie!“ zvolal Warren a prešiel si rukou po vlasoch. „Ako sa to mohlo stať? Dohľad nad kontrolkami mal mať zrejme na starosti strýko Rupert...“

„Warren?“ ozval sa nejaký hlas. „Si to ty?“

Aj keď bola teraz v miestnosti tma takmer ako v rohu – okná spočívali na zemi – bolo tu dosť svetla, aby odhalilo prevínili výraz na tvári strýka Ruperta.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Warren.

„Ako to mám vedieť?“ zvolal strýko nevinne. Odkedy sa vzdal spravovania hotela v prospech Warrena, začal sa obliekať oveľa ležérnejšie, než býval jeho bežný oblek s kravatou. Momentálne si obliekal kom-

pletný plážový odev, s klobúkom proti slnku a sandálmi, lebo nepochybne predvídal ďalšiu plánovanú zastávku v prímorskom mestečku Shellby. „Bol som tu, staral som sa len o seba, odpočíval som vo visutej sieti a snažil som sa užívať si studený drink, keď mi z ničoho nič vletela obrovská moľa do pohára!“

„Nechápem...“ odvetil Warren.

Rupert sa vystrel až do svojej úplnej výšky, ktorá nebola taká veľká. „Nuž, proste som sa tak vystrašil, až som hodil svoj pohár cez celú kabínu. A asi mohol dopadnúť na ovládací panel...“

Warren sa bližšie prizrel na spleť tlačidiel, pák a kľučiek. Iste, po stranách kvapkala sirupovitá tekutina. Warren vystrel

prst, iskra naň so zasýčaním skočila a on ho rýchlo stiahol.

„No vieš, že ovládací panel nesmie zvlhnúť, však?!“ zvolal Warren.

„Nepil som vodu,“ odvetil Rupert. „Náhodou som si vychutnával ananásovú sarsaparillu. A vôbec, niečo mi povedz, Warren. Prečo je všetko také naklonené? Mám z toho závraty!“

Petula si nakreslila portál. „Skočím po namydlenú hubku do skladu.“

„Počkaj...“ oslovil ju Warren, ale kým ju stihol zastaviť, už zmizla. Jeho frustrácia rástla. Otočil sa k strýkovi. „Vyhlasujem nové pravidlo, strýko Rupert: nijaké nápoje v kontrolnej miestnosti. Vodné ani iné!“

„Ale – ale...“ zajachtal Rupert a gestikuloval smerom k sieti, ktorá bola predtým zavesená od steny k stene, ale teraz visela zo stropu. „Kde inde si budem užívať svoju každodennú sarsaparillu?“

„Hocikde okrem tohto miesta!“ prízvučkoval Warren.

Strýko Rupert ohrnul pery. „Podľa mňa by sme sa mali venovať problému molí, skôr ako vyhlásime nové pravidlá.“

Našťastie sa práve vtedy zhmotnil nový portál a znovu sa objavila Petula s namydlenou špongiou v rukách. „Na recepciu prišlo plno našťvaných hostí,“ vyhlásila. „Ja sa pokúsím vyčistiť panel, ty sa s nimi zatiaľ porozprávaj.“

„Nie!“ odsekol Warren a uchmatol Petule hubku. „Nepočúvala si? Vyčistiť to nepôjde – ovládací panel je príliš jemný.“

Petula sa zamračila. „Len som sa snažila pomôcť.“

Warren zahanbene pocítil výčitku svedomia. „Je mi ľúto,“ ospravedlňoval sa. „Ja radšej pôjdem na recepciu a postarám sa o hostí.“

Petula mu nakreslila portál a tentoraz Warren neprotestoval. Vošiel do víru, ktorý Warrena ihneď zhltoľ, až sa mu prevrátil žalúdok naruby. Čochvíľa sa objavil na recepcii, ktorá bola teraz plná nahnevaných ľudí. Len čo zbadali Warrena, všetci sa začali sťažovať:

„Čo vám to trvalo tak dlho?“

„Prečo sa hotel prevrátil?“

„Keď som spadol, vyvrtoľ som si zápästie!“

„Táto zastávka nie je v itinerári!“

„Čo je to za hrozne ubíjajúcu skúsenosť!“

„Tento hotel je ako panoptikum, ale ja si neužívam vôbec nijakú zábavu!“

Warren sa poponáhlal k recepcnému pultu a prevrátil ho hore nohami. „Dámy a páni, ospravedlňujem sa za nepohodlie, je to len malý technický problém! O chvíľu už budeme na ceste.“

„Zaplatil som kopu peňazí, aby som býval v cestujúcom hoteli,“ zúrili jeden z hostí. „Aký to má zmysel, ak sa vôbec nehýbe?“

„Presne tak!“ zamiešal sa do toho host. „Chcem sa odhlásiť a požadujem vrátenie peňazí!“

Warren zbledol. „Ale my sme celé míle od najbližšieho mesta. Nie je kam ísť!“

Hostia chrlili svoje sťažnosti:

„Radšej budem kráčať celý deň, než by som tu mal ešte stráviť čo len chvíľu!“

„Mám odreninu veľkosti grapefruitu!“

„Ako mám spať, keď mám prevrátenú posteľ?“

„Aj ja sa odhlasujem! A chcem naspäť svoje peniaze!“

Warren robil, čo mohol, aby uchlácholil svoju rozladenú klientelu a presvedčil hostí, aby si to ešte rozmysleli, ale oni vôbec nerozmýšľali rozumne. Za pultom sa začal vytvárať rad – a ako si Warren s nechuťou všimol, hostujúci novinár menom pán Vanderbely číhal neďaleko, aby zachytil každý detail do svojho zápisníka, ktorý neustále nosil so sebou.

„Prosím, povedzte mi, že o tomto nebudete písať,“ prosil ho Warren.

„Novinár musí zaznamenávať, čo vidí,“ odvetil pán Vanderbely a smutne kýval hlavou. „Titulok: Hotel Warren zakopol! Koniec bláznovstva? Alebo čo tak: Hotel Warren sa rúti k zemi – spolu so svojimi ziskami!“

Warren zastonal. Nedalo sa s tým nijako vybabrať: bude musieť vracieť peniaze.

Do hodiny bola recepcia prázdna... a taká bola aj pokladnica hotela.

Warren sa obrátil k pánu Vanderbellymu. „Asi sa aj vy odhlásite, však?“

„Aby som prišiel o zdokumentovanie príbehu roka?“ vyhlásil s rehotom. „Myslím, že nie!“

Skôr ako mohol Warren odpovedať, zvonku sa ozvalo hlasné *TÚ! TÚ! TÚ!* Zvedavý vykukol z najbližšieho okna. Jeho bývalí hostia kráčali po ceste k najbližšiemu mestu. Za sebou vliekli batožinu, ale ich cestu zablokovalo čudne vyzerajúce auto – to isté vozidlo, ktoré videl Warren v to ráno. Dvere pri sedadle vodiča sa prudko otvorili

a von vykročil robustný muž, ktorému purpurový oblek veru nesedel ako uliaty. Mal rednúce vlasy, dlhé zakrútené fúzy sa mu kývali ako antény a mal pavúčie nohy. Prezrel si dav, naširoko sa usmial, pričom odhalil niekoľko zlatých zubov, ktoré sa mu ligotali na slnku.

Len čo Warren ukončil zápas s kľučkou na dverách, vybehol von, pripravený zaintervenovať.

„Zdravím, cestovatelia!“ zvolal ten muž. „Zdá sa, že ste na ceste do Šiškoviec. Ak má niekto záujem sa zviezť, s radosťou vás vezmem... Za rozumný poplatok, samozrejme! Moja spoľahlivá káricka môže odviezť šesť pasažierov a táto príležitosť funguje tak, že kto prv príde, ten prv melie.“

Teraz naskočte na palubu, ak chcete odísť ako prví!“

Warrenovi bývalí hostia sa všetci naraz začali tlačiť a strkať do auta. Akosi sa desiatim ľuďom podarilo natlačiť sa na šesť sedadiel. Tí zvyšní vyzerali dotknutí.

„Nebojte sa, nebojte sa!“ vyhlásil ten človek uhladene. „Pre platiacich zákazníkov urobím rád pár ciest navyše!“

Warren pokrútil hlavou. Nenávidel, keď niekto zneužíval jeho hostí. Až na to, že to už neboli jeho hostia. Odhlásili sa, a kým nepostaví hotel na nohy a ten nezačne znovu chodiť, bude Warren bez šance. S ťažkým srdcom sa vyštveral znovu na recepciu a predné dvere za ním zapadli.

„Pán Warren!“ zvolal pán Vanderbely a zamával perom vo vzduchu. „Zopár otázok o vašom nedávnom zlyhaní!“

„Možno neskôr,“ odvetil Warren a povzdychol si. „Najskôr musím zvolať núdzové zasadnutie.“

právca Koloniálneho tovaru čakal za pultom. Bol to vysoký muž so sivými vlasmi, asi sedemdesiatročný. V rukách mal čutoru, ktorá mala stáť len florén alebo dva, ale snažil sa presvedčiť zákazníka, že je hodná desať ráz toľko.

„Nezdá sa vám dvadsať florénov priveľa?“ spýtal sa zákazník.

„Ale toto nie je obyčajná čutora!“ zvýskol majiteľ obchodu. „Je vybavená špeciálnym viečkom, ktoré zabraňuje, aby voda pretiekla von.“

Zákazník vyzeral zmätený. „Všetky čutory majú viečko. To je celý zmysel čutory..“

Predavač, ktorého to vôbec nezmiatlo, mu skákal do reči. „A predstavte si, akí bu-

dete bez čutory smädní! Bolo by nezodpovedné opustiť tento obchod bez nej. Viete, ako ďaleko budete musieť kráčať, aby ste našli studničku s čerstvou vodou?“

„Nuž, studnička s čerstvou vodou je kúsok po ceste,“ ozval sa zákazník. „Často tadiaľto cestujem a toto okolie dosť dobre poznám.“

Obchodník sa skrčil. Obchod mal strategicky umiestnený na míle ďaleko od čohokoľvek. Väčšina zákazníkov prejde cez jeho dvere a cítia sa stratení, dezorientovaní a zúfalí, lebo nie sú schopní kúpiť si ani len tie najpotrebnejšie veci.

Tento zákazník bol zjavne výnimka.

„Fajn,“ začal obchodník a za pultom zvieral čutoru. „Ak je to tak, koľko by ste chceli za ňu zaplatiť?“

„Dva florény,“ oznámil zákazník.

No kým stihol predavač odpovedať, ich dohadovanie prerušil ohlušujúci rachot. Schmatol ďalekohľad z poličky, vybehol von a jeho otravný zákazník mu bol v päťách.

Vonku kupec zdvihol ďalekohľad k očiam a pozrel sa cez šošovky. Hľadel cez koruny stromov, zbadal okraj zaujímavo vyzerajúcej budovy a dve mechanické nohy, ktoré bezmocne kopali do vzduchu.

„To musí byť ten cestujúci hotel,“ povedal zákazník. „Myslím, že sa asi potkol.“

„Cestujúci hotel?“ Obchodník upravil ohnisko ďalekohľadu. A naozaj sa zdalo, akoby tá budova spadla a teraz sa snaží znovu postaviť na nohy. Niečo na jej štruktúre mu bolo povedomé...

Otravný zákazník zaťahal kupca za rukáv. „Pozrite, môžem si kúpiť čutoru alebo nie?“

„Dobre, dobre, dajte mi dva florény,“ povedal obchodník. V tejto chvíli bol predaj haraburdia tou najmenšou starosťou. Tu sa ponúkala väčšia príležitosť – šanca profitovať zo skazy celého hotela. Každú sekundu by mohli prichádzať k jeho prahu stovky návštevníkov, ktorí tu uviazli!

Len čo sa zákazník vzdialil, predavač sa premenil z jeho súčasného stavu – vysoký šedivý muž – do svojej skutočnej podoby –

vráskavý diablík s malými žltými očičkami a ostrými pazúrmí. Sedemdesiatročný „obchodník“ bol len jednou z jeho mnohých masiek. Bol to mimik, stvorenie vybavené schopnosťou premeniť sa na hocikoho, koho stretne. Jediné, čo potrebuje, je zub obeť, a jeho telo sa automaticky zmení. Imitátor sa odkradol za pult, pripravený predávať predražené jedlo a vodu okoloidúcim. Ale potom si všimol plagát a konečne pochopil, prečo ten hotel vyzerá tak povedome. Bola to šanca mať všetko, čo si srdce zaráči!